

regimenter. Alt efter hvilken landsdel, de værnepligtige var hjemmehørende i, blev de fordelt til de forskellige regimenter. I begyndelsen af januar 1940 blev de menige ved 2. FpB's 3. og 4. KMP (efterårsholdet 1939) derfor overført til stabskompagnier ved både Jydske og Sjællandske Division.

Forårsholdet 1940, der mødte 11. januar blev fordelt mellem 1. og 2. FpB, der derefter blev formeret således:

1. FpB med 1. afværgeskompagni på 92 mand samt 2. afværgeskompagni med 92 mand, der i februar blev forlagt til Odense. Desuden havde bataillon en 4. KMP (sammenlagt af 3. og 4. KMP), der blev benævnt beredskabskompagniet. Kompagniet blev 8. januar udlagt i kantonnement i Brede Sogn, men kom tilbage til Tønder Kaserne 2. februar.

2. FpB blev formeret med 1. KMP (afværgesberedskabskompagniet) med 75 menige af forårs- og efterårsholdene 1939 og 2. KMP (luftværnsuddannelseskompagniet) med ca. 75 rekrutter af forårsholdet 1940. 2. KMP blev forlagt til Odense 1. februar.

Situationen i Europa tilspidsedes i begyndelsen af 1940. På efterretninger om tyske troppeforstærkninger umiddelbart syd for grænsen beordredes 8. januar alarmberedskab for styrkerne i Tønder og på Søgaard. Alarmen blev ophævet af regeringen to dage efter – trods protest fra Generalkommandoen.

I løbet af vinteren og foråret 1940 cirkulerede der mange rygter om et forestående angreb på Danmark. Styrkerne i Sønderjylland rekonstrerede for forsvarstillinger, men da det ikke var tilladt at foretage befæsningsarbejder eller grave skyttehuller, forudså man, at eventuelle kamphandlinger måtte foregå fra åben mark. Dette var ikke opmuntrende for dem, der skulle »lægge krop til«.

Ligeledes var der et par praktiske forhold, man ikke var tilfreds med. I løbet af den hårde vinter havde man erfarer, at den almindelige uniform med kappe ikke gav tilstrækkelig beskyttelse mod vind og vejr for motorordnansere. Nogle motorcyklister ved afværgeskompagnerne havde dog fået en overtræksdragt. En tung oppakning med torryster på ryggen var heller ikke hensigtsmæssig for en motorcyklist. Ligeledes var

mange cykler i så dårlig stand, at de ikke var driftsikre under de tøreste forhold, hvorunder de skulle bruges.

I marts bestemte FpK, at beredskabskompagnier/1. FpB på 125 menige fra 29. marts til 12. april skulle assistere 2. pionerbataillon af ingeniørregimentet ved nogle øvelsesarbejder, der skulle udføres i terrænet om Oksenvad. Styrkens kantonnementsområde blev Oksenvad, Mølby og Sommersted. Der blev udleveret skarp ammunition. Forbindspakker medforres i kasser. Den spændte situation medførte, at styrken 8. april om eftermiddagen blev beordret tilbage til kaserne.

Hos alle fodfolkspionerer, der ville være de første, der kom i kamp ved en tysk overskridelse af grænsen, havde man fulgt den politiske og militære udvikling med stor alvor og bekymring. Man kunne ikke altid forstå, de ordrer man fik, men det kom dem loyalt. De fleste var klar over, at Danmark ikke kunne undgå krigen. Man følte, at regeringen og myndighederne ikke havde givet dem ordentlige vilkår i den kamp, de skulle ud i.

De foranstaltninger, der blev beordret, syntes ikke at stå i forhold til den alvorlige situation, Danmark var i. Men alle foranstaltninger, der blev iværksat, eller man undlod at iværksætte, var som følge af de ordrer, generalkommandoen havde givet. (Og så godt som alle ordrer skulle godkendes af krigsmi- nisteriet eller rettere sagt af forsvarsministeren.

Således blev generalkommandoen gentagne forslag til ek- #mordinære indkaldelser afslået. Der måtte ikke foretages troppeforlægninger til truede områder eller indføres et højere beredskab uden tilladelse fra ministeriet. Regeringen undlod endelig vilje at iværksætte de foranstaltninger, der skulle til for at forhindre hærrens beredskab, men nøjedes med små tiltag, der nærmest virkede frustrerende på det tjenstgørende personale (Og de beroligende udtalelser, som regeringen fremsatte over for offentligheden – helt op til overfaldet på Danmark – virkede mig hurtigt at have været utroværdige.